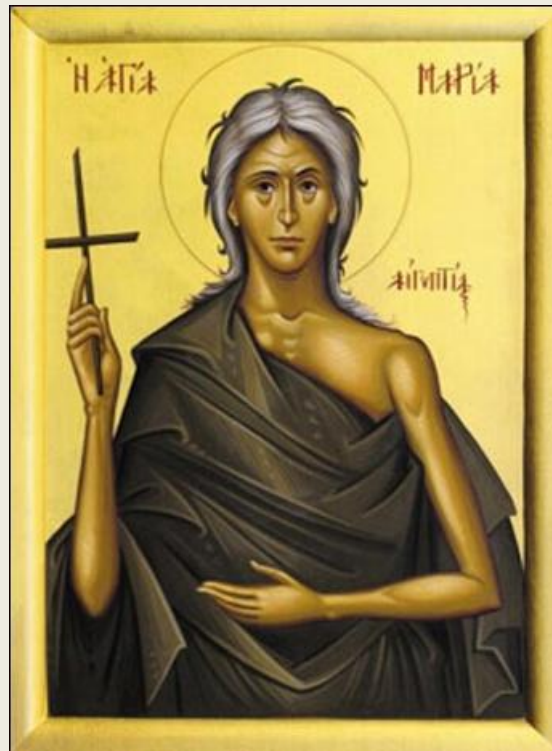

Ἡ ὁδὸς τῆς Σταύρωσης

Metr. Anthony Bloom

Ἐβδομάδα μ' ἑβδομάδα νοιώθουμε ὅτι πλησιάζουμε ὀλοένα τὴν ἔνδοξη Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μᾶς φαίνεται ὅτι κινούμαστε γρήγορα, ἀπὸ Κυριακὴ πρὸς Κυριακὴ, πρὸς τὴν ἡμέρα ποὺ κάθε φόβος, κάθε φρίκη θὰ χαθεῖ.

Κι ὅμως τόσο εὐκόλα ξεχνᾶμε ὅτι πρὶν φτάσουμε τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης, πρέπει μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, μαζὶ μὲ τοὺς Ἀποστόλους Του, νὰ βαδίσουμε τὴν ὁδὸ τῆς Σταύρωσης. «Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ θὰ Τὸν σταυρώσουν, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθεῖ». Ὅλοι ξέρουμε ὅτι θὰ ἀναστηθεῖ, ἀλλὰ ἔχουμε πότε ἀναρωτηθεῖ πῶς γύρισαν οἱ μαθητές Του στὴν Ἱερουσαλήμ, ξέροντας ὅτι ἡ Σταύρωση ἦταν κοντά; Κινοῦνταν φοβισμένοι. Δὲν εἶχαν ὠριμάσει τόσο, ὥστε νὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καὶ τὴν ζωὴ τους θὰ ἔδιναν γιὰ νὰ διαδοθεῖ τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Κινοῦνταν μὲ φόβο. Ὄταν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε νὰ γυρίσουν στὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν πόλη πού εἶχε ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, βάζοντας τὴν ζωὴ Του σὲ κίνδυνο, ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν: «ἄς μὴν πᾶμε..», καὶ μόνον ἓνας μαθητῆς, ὁ Θωμᾶς, εἶπε: «Ὁχι. Ἄς πᾶμε μαζί Του, κι ἄς πεθάνουμε μαζί Του».

Ὁ μαθητῆς εἶναι ἐκεῖνος, πού ἀνόητα πιστεύω, ὀνομάσαμε Ἄπιστο: ὁ μόνος πού δὲν ἦταν ἕτοιμος νὰ δώσει τὴν ἐμπιστοσύνη του, τὴν πίστη, τὴν ζωὴ του, τὸ αἷμα του, χωρὶς βεβαιότητα. Ἀλλὰ ἡ καρδιά του ἦταν ἀνεπιφύλακτα δοσμένη στὸν Χριστό. Πόσο ὑπέροχο νὰ εἶναι κάποιος ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος! Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθητῆς δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν τὸν Χριστό. Θὰ βαδίσουν μαζί Του πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἔχουμε σήμερα ἀκόμα τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀνθρώπου πού ζοῦσε μιὰ τραγωδία πρὶν συναντήσει τὸν Χριστό. Εἶναι ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Ἦταν ἀμαρτωλή. Ἦταν πόρνη. Δὲν πίστευε στὸν Θεό, οὔτε μὲ τὴν ψυχὴ, οὔτε μὲ τὸ σῶμα. Δὲν εἶχε σεβασμὸ σὲ αὐτὸ τὸ σῶμα πού ὁ Θεὸς ἔχει δημιουργήσει, οὔτε σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ. Κι ὅμως ἦρθε, μὲ τραγικὸ τρόπο, ἀντιμέτωπη μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τῆς ἐπιτραπεῖ ἡ εἴσοδος στὸν Ναὸ ἐκτὸς ἂν ἀπέρριπτε τὸ κακὸ καὶ διάλεγε τὴν ἀγνότητα, τὴν μετάνοια, τὴν νέα ζωὴ.

Ἄς συλλογιστοῦμε τοὺς μαθητῆς πού σχεδὸν ἰκέτεψαν τὸν Χριστὸ νὰ μὴν ἐπιστρέψει στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπειδὴ ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν μιὰ πόλη ὅπου ὅλοι οἱ προφῆτες εἶχαν πεθάνει, δὲν ἤθελαν νὰ πεθάνει ὁ Χριστός, καὶ φοβόντουσαν. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε πόσο τοὺς μοιάζουμε. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε εἰλικρινὰ σήμερα κατὰ πόσο μοιάζουμε ἢ ὄχι στὴν ὁσία Μαρία τὴν Αἰγυπτία· τὴν Μαρία πού εἶχε ζήσει τὴν ζωὴ της σύμφωνα μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὶς ἐπιθυμίες της, παρασυρόμενη ἀπ' ὅλους τοὺς πειρασμοὺς

τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· καὶ μία μέρα συνειδητοποίησε ὅτι στὴν κατάσταση ποὺ ἦταν δὲν μποροῦσε νὰ εἰσέλθει στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Πόσο εὐκόλα μπαίνουμε ἐμεῖς στὸ ναὸ, ξεχνώντας τόσο εὐκόλα ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι ἓνα μικρὸ κομμάτι τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιλέξει νὰ ζεῖ ἀποκομμένος ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ ἔχει ἀπορρίψει τὸν Θεό, ἔχει χάσει τὸ ἐνδιαφέρον του γι' Αὐτόν· κι ὅτι οἱ λίγοι πιστοὶ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ σὰν καταφύγιο· ναί, ἡ ἐκκλησία εἶναι ἡ πληρότητα τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἓνα τραγικὸ καταφύγιο, τὸ μόνο μέρος ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ βρίσκεται ὁ Θεὸς ἐπειδὴ εἶναι καταζητούμενος. Κι ὅταν ἐρχόμαστε ἐδῶ, μπαίνουμε στὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Θὰ πρέπει νὰ ἐρχόμαστε μὲ μία αἴσθηση δέους ὄχι ἀπλὰ νὰ περπατᾶμε ἐκεῖ ὅπως σ' ἓνα ἄλλο μέρος, ἀλλὰ σ' ἓναν τόπο ποὺ εἶναι ἤδη τὸ Βασίλειο τοῦ Θεοῦ.

Ἄν εἶχαμε αὐτὴν τὴν διάθεση, ὅταν ἐρχόμαστε στὴν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μπορούσαμε νὰ εἶμαστε, ἂν καὶ ἀσήμαντοι, σὰν τὴν Μαρία τὴν Αἰγυπτία. Θὰ σταματούσαμε καὶ θὰ λέγαμε, «πῶς μπορῶ νὰ μπῶ στὸν ναό;» Καὶ ἂν τὸ κάναμε αὐτὸ ὀλόψυχα, μὲ μιὰ καρδιά συντετριμμένη, μὲ μιὰ αἴσθηση τρόμου ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, τόσο ξένοι, τόσο ἄπιστοι, τότε θὰ ἄνοιγαν οἱ θύρες, καὶ θὰ βλέπαμε ὅτι δὲν βρισκόμαστε ἀπλὰ σ' ἓναν μεγάλο χῶρο περιτριγυρισμένο ἀπὸ τοίχους, ἀλλὰ βρισκόμαστε σ' ἓναν τόπο ποὺ εἶναι ὁ Παράδεισος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἦλθε στὴν γῆ.

Ἄς μάθουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐμπειρία τί σημαίνει νὰ προχωρᾶμε βῆμα-βῆμα πρὸς τὴν Ἀνάσταση, ἐπειδὴ γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν Ἀνάσταση πρέπει νὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ, πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν τραγωδία τῆς Μ. Ἑβδομάδας καὶ νὰ τὴν κάνουμε δική μας, μετέχοντας μὲ τὸν Χριστό, τοὺς μαθητὲς Του καὶ τὰ πλήθη ὀλόγυρα, στὸν φόβο, στὸν τρόμο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος· κι ἐπίσης νὰ τὸ ζήσουμε σὰν μιὰ φωτιὰ ποὺ

θα κατακάψει ό,τι εἶναι εὐτελές για τόν Θεό και θα μάς καθαρίσει. Κι ἴσως μία μέρα, όταν ή φωτιά θα ἔχει κατακάψει ό,τι δέν εἶναι ἄξιο για τόν Θεό, καθένας ἀπό μάς ἴσως γίνεи μιὰ εικόνα τῆς φλεγομένης βάρου, πυρακτωμένης ἀπό τήν θεία φλόγα και μὴ καιομένης, ἐπειδή θα εἶχε ἀπομείνει σέ μάς μόνο ό,τι θα ἐπιβίωνε ἀπό τήν θεϊκή φωτιά. Ἀμήν.

Πηγή: Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)